

[Undervisningsministeren]

og man skal huske, at denne besparelse opvejes af tilvækst flere steder.

Fru Lone Dybkjær sagde, at Københavns universitet jo var kommet med rapporter, som vi i ministeriet havde forkastet. Det vil jeg da gerne drøfte nærmere. Det er rigtigt nok, at der f.eks. fra datalogisk institut er kommet en meget kostbar rapport, og den har vi i hvert fald sat stærke spørgsmålstejn ved. Vi mener, at vi bør stille lidt større krav til, hvad vi får ud af pengene, end dem, man har stillet i den rapport. Og der har også været andre oplæg fra universiteterne, som måske ikke endnu er blevet fordøjede og godkendt i direktoratet. Jeg mener ikke, at det er korrekt at sige, at Københavns universitet er blevet forhindret i at foretage omstillinger. Det mener jeg er forkert.

Fru Lone Dybkjær var ked af min beskrivelse af situationen omkring forskerrekutteringsforhandlingerne. Jeg skal gerne mildne mine ord, hvis det kan hjælpe nogen. Når jeg sagde det, som jeg sagde det, var det af sorg og fortvivlelse, og det skulle forstås som en indtrængende anmodning om, at vi nu får det sat i gang. Jeg vil bede fru Lone Dybkjær om at forstå, at når Akademikernes Centralorganisation har forlangt, at nogle af disse penge i stedet bruges til overtallige stillinger, eller hvad man nu kalder det, og når Akademikernes Centralorganisation i denne situation synes, at da vi ikke kan blive enige, så kunne vi midlertidigt bruge pengene til overtallige stillinger, så er det det samme som at kræve, at vi midlertidigt skal kapitulere, og så kan vi bagefter se, om vi kan blive enige. Det må fru Lone Dybkjær ikke forlange at jeg her fra talerstolen skal acceptere, så der er altså med andre ord en forhandlingssituation, hvor det er min sure pligt som minister at stå fast på de saglige synspunkter, som jeg synes ministeriet har.

Riishøj (SF):

Jeg vil først udtrykke min glæde over, at vi i dag har fået en, må man sige, mere principiel debat, end vi ofte har haft, når vi snakker om de såkaldte højere uddannelser. I hvert fald er tonefaldet noget anderledes, end da vi havde debatten om Roskilde universitetscenter for ikke så lang tid siden. Vi mangler også her i folketinget afgjort nogle principielle debatter om forskningspolitik-

ken. Det er ikke en dansk tradition, men den er stærkt tiltrængt i betragtning af forskningens betydning for samfundet. Derfor håber jeg meget, at denne debat vil blive fulgt op ude i befolkningen, men i høj grad også gennem en langt mere aktiv anvendelse af folketinget til en debat om uddannelsernes fremtid.

Der har i debatten her, men i høj grad også uden for folketinget været talt meget om ministerens stil, og det er ikke nogen hemmelighed, at den er noget anderledes end visse tidligere undervisningsministres. I ungdomsoprørets tid havde man jo en vis minister, som blev meget skældt ud, og som fik mange tilnavne. Jeg ved ikke, om den nuværende minister har fået det, men i hvert fald har man indtrykket af, at ministerens ideer og tanker og stil ligesom lægger op til nogle konfrontationer, som er unødvendige, og som vel nok er noget af en efterligning af det, vi har været vidne til tidligere.

Det, der er forskellen mellem i dag og det, vi har oplevet i 1960'erne, er, at dengang var der fuld beskæftigelse, der var stillingsmuligheder. I dag er vi i en situation, hvor der er arbejdsløshed, og hvor en minister hen over hovedet på de ansatte og sine medarbejdere foretager afskedigelser af mennesker. Der bliver mennesker arbejdsløse i dag. Det var ikke tilfældet tidligere. Vi håber meget, at denne bedrevidende stil, at man handler hen over hovedet på dem, man skal styre, bliver ændret. Man kan have sine tvivl om det. Vi forstår udmærket den protest, der har været fra universiteter og højere læreanstalter mod den måde, ministeren har behandlet dem på.

Ellers har debatten i høj grad drejet sig om ressourceanvendelse. Et problem er omfanget af ressourcer, hvor meget vi skal anvende på forskning. Her har undervisningsministeren i samarbejde med finansministeren foretaget nogle indskrænkninger. De bagatelliseres, men de har rent faktisk som konsekvens, at der sker nogle omrokninger på de forskellige institutioner og universiteter, og de har rent faktisk omfattende afskedigelser til følge, og de har også til følge, at der sker nogle kraftige ændringer i stillingsstrukturen på universiteterne, som det er folketingets opgave at følge meget nøje.

Her har budgetmodellen været stærkt inde i billedet, og flere ordførere har været inde på den. Vi hilser med tilfredshed, at man